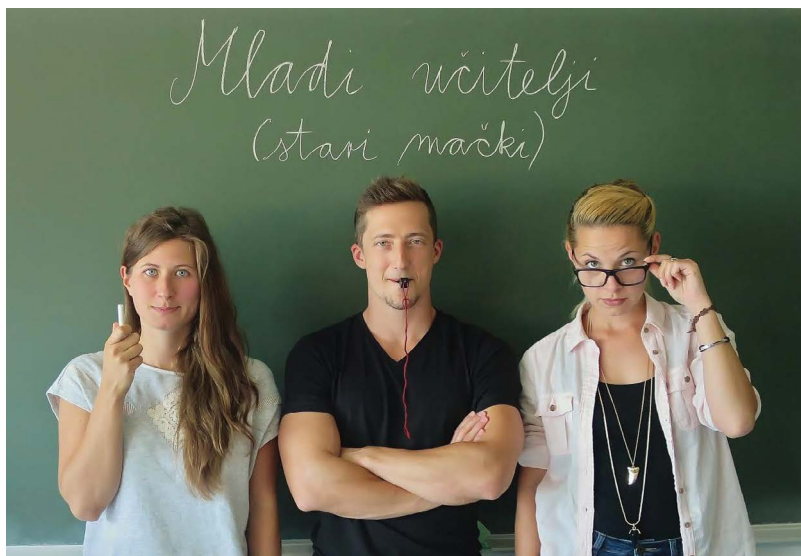

TUDI TO SEM

KDO: Staša Benko, Tadej Česnik in Maja Marc
DELOVNO MESTO: mladi učitelji v projektu Prva zaposlitve na področju vzgoje in izobraževanja 2016

Vključeni ste v projekt "Mladi učitelj", ki vam bo omogočil opravljanje strokovnega izpita z vašega področja in vas pripravil na delo z mladimi. Ponovno ste se vrnili v okolje, kjer ste preživeli srednješolska leta, čeprav tokrat v drugačni vlogi. Kako se v njej znajdete in kako doživljate svoje nekdanske učitelje? Se vam zdi, da se je kaj bistvenega spremenilo, odkar ste zapustili dijaške klopi?

Vsi trije "mladi učitelji" smo bili na delovno mesto sprejeti v okviru evropskega razpisa, ki spodbuja zaposlovanje mladih diplomantov. Najprej bi radi izrekli pohvalo za uspešno prijavo na razpisu, obenem pa tudi zahvalo Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina in ravnatelju Andreju Rutarju ter našim energičnim mentorjem Urški Krečič, Igorju Severju ter Meliti Lemut Bajec. Ti so vložili veliko truda v pripravo prijavnih dokumentacij, prav tako pa nam vsakodnevno posvečajo svoj čas.

Maja: Kar zanimivo se je bilo na začetku v zbornici srečevati s sodelavci, ki so bili deset let nazaj moji profesorji. Študijska in poklicna pot, ki sem si jo izbrala, me je pripeljala nazaj v to okolje in hvaležna sem, da so mi ti isti ljudje štiri leta podajali snov, ki mi je omogočila, da sem sedaj tu. Sicer pa imam sama zelo lepe spomine na dijaške dni, upam, da tudi moji nekdajni učitelji. Vzgojitelji imamo sicer svojo zbornico, kjer preživim večino časa. Kolektiva vzgojiteljev iz srednješolskih dni nisem poznala, tako da smo vsi začeli na novo. Sprejeli so me medse in prav vsi mi iz dneva v dan pomagajo in svetujejo, ko se srečam z neznanimi situacijami. Ker imajo ogromno izkušenj in znanja in ker so naši urniki malce drugačni, kot so na šoli, imam občutek, da so mi vsi po malem mentorji in hvaležna sem jim za ves trud. Ob povratku sem bila prijetno presenečena nad prenovljenim izgledom šole in dijaškega doma. Oddajata pozitivno energijo in mislim, da so dijaki zadovoljni.

Sicer pa imam občutek, da so dijaki 'drugačni' kot smo bili mi. Zdi se mi izredno motivirani in radovedni, kar se mi zdi odlično.

Stša: Ko sem marca po dolgih letih prestopila prag SŠ Veno Pilon, se mi je njena notranjost zdela zelo spremenjena. Tudi ravnatelj se je v tem času zamenjal. Večina mojih današnjih sodelavcev me je desetletje nazaj učila. Imeli smo lep odnos, vendar sem jih takrat videla zgolj kot profesorje, prenašalce znanja, organizatorje, predavatelje, ocenjevalce, najbrž približno tako kot danes učenci vidijo mene. Zdaj jih spoznavam v istem okolju, ampak v povsem drugačni luči, kot posameznike, ki se veselijo, ukvarjajo s športom, potujejo, berejo, imajo družine, vrtnarijo ... skratka živijo tudi izven učilnice. Dijaki me seveda spominjajo nase in na moje sošolce, ko smo bili njihovih let. Glede dela samega – na začetku je bilo res težko, toliko informacij, novosti, imen, obrazov, gradiva. Še sčasoma postaja lažje, učim se vsak dan in sem hvaležna izkušenim sodelavcem, ki mi odgovarjajo, razlagajo, me opozorijo, mi pomagajo. Srečo imamo, da delamo pod mentorstvom prizadevnih in zelo aktivnih profesorjev. Zanimivo, da je bila prav moja mentorica tudi moja prva učiteljica angleščine v osnovni šoli, potem me je učila še v srednji, zdaj pa me spremlja pri mojih prvih korakih v solstvu.

Tadej: Po sedmih letih študija sem se ponovno vrnil na šolo, ki mi je dala veliko znanja, lepih spominov ter novih poznanstev. Moji nekdajni učitelji so sedaj sodelavci, ki so me pozitivno sprejeli. Veseli me, da sem se vrnil poln izkušenj in novega znanja, ki ga bom lahko širil med dijake. Dijaki so takšni, kot smo bili mi v njihovih letih. Včasih uporniški, naveličani in leni, drugi delavni, pridni in ustvarjalni. Vedno pa raznoliki in polni odtentkov, ki so odraz današnjega časa in pubertetnega obdobja, ki ga preživljajo. Opazujem jih in jih poskušam razumeti. Trudim se, da bi jim posredoval znanje, ki sem ga pridobil v času študija. Predvsem pa si želim, da bi telovadba, gibanje in skrb za zdravo življenje postali njihovi življenjski sopotniki tudi po zaključku šolanja.

Tadej, zaključil si dva študija, kar je od tebe zahtevalo precej truda in discipline. Zakaj si se tako odločil in kako si predstavljáš svojo poklicno prihodnost?

Gibanje in zdrav življenjski slog

ter negibanje in nezdrav način življenja določajo naše zdravje. To sem spoznal, ko sem v času študija na Fakulteti za šport dobil priložnost delati kot športni terapevt v centru za celostno obravnavo debelosti Medico dr. Sentočnik. Srečal sem se z ljudmi, ki imajo poleg prekomerne teže še vrsto zdravstvenih težav, z ljudmi, ki jim je gibanje težko in neprijetno, z ljudmi, ki so obupani in nimajo volje do življenja. Ta izkušnja me je spodbudila, da sem se začel zanimati za problematiko hujšanja in se tako vpisal še na višješolski študij Živilstva in prehrane na Biotehniškem izobraževalnem centru. Spoznal sem povezanost vadbe in prehrane ter njun vpliv na naše zdravje. Tako sem se na Fakulteti za šport specializiral za kondicijsko treniranje, na Živilstvu in prehrani pa za prehrano in dietetiko. Diplomiral pa sem iz vpliva vadbe in prehrane na hujšanje.

Svojo poklicno prihodnost vidim v izobraževalni dejavnosti na področju športa in prehrane. Znanje namreč nima nikakršnega pomena, če ga ne uporabljamo in deliš z drugimi. Spoznal sem delo z ljudmi, pri katerih so že vidne posledice negibanja in nezdrave prehrane, sedaj pa sem dobil priložnost za delo z mladimi. Priznam, delo z mladimi je velikokrat izziv, saj nimajo vsi razvite nomenativne motivacije in enostavno niso vsi za vsa področja. Menim pa, da je delo učitelja športne vzgoje pomembno poslanstvo, saj se v tem mladostniškem obdobju oblikuje življenjski stil za celo življenje. Največjo vlogo imajo pri tem s svojim vzorom in podporo seveda starši. Učitelji pa dolžnost, da dejavnosti strokovno vodijo in organizirajo.

Stša, si diplomirana profesorica angleščine in francoščine ter strastna potnica. Vemo, da si med študijem sodelovala v mednarodnih projektih, ki temeljijo na prostovoljstvu. Katere države si v okviru teh projektov spoznala in katera znanja si si pridobila?

Že kmalu po začetku študija sem ugotovila, da bo nujno potrebno odkrivanje sveta izven študijskega programa na lastno pest. Najprej me je gnala želja po učenju jezikov, predvsem francoščine. Tako sem svoja poletja posvetila zanimivim enomesecnim tečajem, ki sta jih financirali Francija ali Belgija. Pomemben del teh izkušenj je bilo spoznavanje ljudi in različnih, ne le frankofonih, kultur. Ravno ta poznanstva so me vodila k temu, da sem se kasneje udeležila mladinskih izmenjav in seminarjev na temo človekovih pravic, socialne vključenosti, brezposelnosti mladih, ki so se odvijali po Evropi. Vse to srečevanje in neformalno učenje me je precej oblikovalo. Potem sem se prijavnala na Erasmus študijsko izmenjavo in se odpravila v francosko mesto Lille. Spoznavala sem drugačen študijski sistem, nove življenjske sloge in spet ljudi ter kulture, odkrivala, česa sem sposobna in kaj si želim. Tja sem se po končanem

zadnjem letniku študija tudi vrnila in še kakšno dobro leto posvetila svoji prvi pravi službi, ustvarjanju programov učnih ekskurzij za tamkajšnje šolarje. Poleg tega sem pomagala migrantom pri njihovi integraciji in počasi zaključevala študij. Po vrnitvi v Ljubljano sem kot prostovoljka začela sodelovati s Slovensko filantropijo, z organizacijo Amnesty International in z Zavodom Voluntariat. Slednji je bil tisti, ki me je takoj po diplomski posljal v Jordanijo, in sicer v okviru projekta iz programa Evropske prostovoljne službe z naslovom Medkulturni dialog. Na starodavni jordanski zemlji sem preživela pol leta, moja glavna naloga pa je bila poučevanje angleščine in izvajanje raznih dejavnosti v palestinskih begunskih naseljih ter v sirska sirotišnici. Naj se slisi še tako klišejsko, a mislim, da je bila to moja največja (pre)izkušnja do zdaj. In najlepša. V Amanu sem se posvetila tudi spoznavanju arabske kulture, kuhinje, jezika, ljudi. Poskušala sem razumeti pojem jordanske identitete, migracije in močne temelje vere ter tradicije. Lahko bi rekla, da se je v moji glavi na stečaj odprlo novo okno. Ostaja veliko spoznanj in vonj po kardamomu.

Želim si, da bi se ljudje, sploh mladi, zavedali, kako raznolik je ta svet in koliko možnosti jim je na voljo. Upam, da moja izkušnja koga spodbudi, da se vključi v kakšen podoben projekt.

Maja, imaš strokovni naziv univerzitetna diplomirana pedagoginja in v dijaškem domu pridobivaš izkušnje na področju vzgoje mladih. Te delo izpolnjuje? Kako kljub svoji mladosti vzpostavljáš potrebno distanco do dijakov?

Izpolnjujejo me dijaki v dijaškem domu, posledično pa tudi delo, ki je razgibano prav zaradi njih. V veselje mi je, ko mi mladi adolescenti razkrivajo svoje želje in interese.

Na začetku sem imela pomisleke glede vzpostavljanja avtoritete v moji starosti/mladosti. Namreč, dijaki bi me hitro lahko smartrali za prijateljico, kar sicer ni napačno, ni pa to moja prvotna vloga v dijaškem domu. Življenje v dijaškem domu narekuje tudi pravila, ki predstavljajo okvir našega delovanja in ravnanja. Z dijaki vzgojne skupine smo ta pravila ni napačno, ni pa to moja prvotna vloga v dijaškem domu. Življenje v dijaškem domu narekuje tudi pravila, ki predstavljajo okvir našega delovanja in ravnanja. Z dijaki vzgojne skupine smo ta pravila

ni napačno, ni pa to moja prvotna vloga v dijaškem domu. Življenje v dijaškem domu narekuje tudi pravila, ki predstavljajo okvir našega delovanja in ravnanja. Z dijaki vzgojne skupine smo ta pravila ni napačno, ni pa to moja prvotna vloga v dijaškem domu. Življenje v dijaškem domu narekuje tudi pravila, ki predstavljajo okvir našega delovanja in ravnanja. Z dijaki vzgojne skupine smo ta pravila

Kaj počnete v prostem času? Kaj vas veseli?

Stša: Sama rada rečem, da zeliščarim. Sem spada vse: sprejehodi po travnikih in gozdovih, nabiranje in prebiranje zelišč in sadežev, ki jih potem s kuhanjem, maceriranjem, sušenjem uporabim v marmeladah, namazih, sirupih, čajih, pitah, na koži ali laseh. Vse, pri čemer si lahko vzamem čas in malo sanjam ali pa pametno razmislim. Precej ponosna sem na svojo spiralo gredo, ki sem jo lani zgradila in ozelenila na maminem vrtu. Rada tudi pišem, a tega ne dovolj pridno objavlam. Snujem načrte. Moje jogijske večerine ostajajo pri par asanah in pozdravu sonca, a ob njih uživam. Ob selitvi v Ajdovščino sem si pred kratkim omislila kolo, da se bom naslednjič lahko pridružila sodelavcem pri Pilonovi odpravi v Ankaran. Potujem in se izgubljam. Ko ne morem spati, vadim zapis arabske abecede ali pa kaj preberem. Še rajši kupujem knjige, ki jih potem ne preberem, to je ena izmed mojih slabih navad. Lenarim tudi. Razveselijo me polnetni pikniki s skrbno pripravljenimi domislenimi prigrizki, dobra glasba in dobra družba.

Maja: Prosti čas izkoristim zase, za sprostitvev in druženje. Nimam nekih posebnih hobijev, s katerimi se ukvarjam. Rada se družim s prijatelji ob kavi, pojem, berem knjige ter gledam filme, ki me ob koncu prisilijo k razmišljanju. Ko je mogoče, se odpravim na morje, pozimi na smučanje. Vsaj enkrat na leto pa moram na potovanje v kraje, ki so mi neznani. Mislim, da to človeku zelo koristi, odpre pogled in tako postane bolj strpen do soljudi. Veselijo me živali, predvsem psi, in trenutki, ki jih preživim s svojim psom Jacksom so tisti, ki mi pokažejo, kaj je brezpozojna ljubezen in zvestoba. Od tu se lahko veliko naučim.

Tadej: Prostega časa nimam veliko, saj se vsakodnevno vozim še v Ljubljano, kjer delam na projektih, ki sem si jih zastavil še pred začetkom pripravnosti. Kaj več časa ostane za vikende, ko sem doma. Ta čas namenim dodatni izobraževanju, lastnim projektom, pomoči starešem ter prijateljem, s katerimi pojemo v vokalni skupini Klapa Plana.

Vsekakor se je z novo zaposlitvijo na šoli obseg našega prostega časa občutno zmanjšal. Pa nič zato, saj nas naše novo poslanstvo veseli in navdihuje. Veseli smo, da smo v okviru projekta dobili priložnost za nove izkušnje, saj nas te oblikujejo in bogatijo. Smo na dobri poti, da postanemo "stari mački".

Iskrene čestitke vsem maturantom Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina, ki ste uspešno zaključili štiritletno šolanje na naši šoli ter opravili maturo. Na vaši življenjski poti vam želimo mnogo uspehov, predvsem pa pogumnega in pozitivnega spopadanja z izzivi. Še posebej smo ponosni na naše tri zlate maturante: Eriko Strankovič na gimnazijskem programu ter Suzano Bitežnik in Mitja Ergaverja, ki sta z odliko zaključila program Predšolske vzgoje.

Ravnatelj Andrej Rutar

ZLATI MATURANTJE 2016

Erika, s 1. oktobrom se začena nova pot. Kaj pričakuješ od študija in študentskih let? Kje se vidiš čez 10 let?

Upam, da si bom s študijem pridobila veliko novega znanja in veččin, ki mi bodo pomagale v prihodnosti. Vpisala sem se na interdisciplinarni program Računalništvo in matematika, kjer bom poslušala predavanja z tudi tisti, s katerimi smo si kdaj pa kdaj skočili v lase; nepozaben maturantski izlet in maturantski ples; predaja ključa in dude; in še in še bi lahko naštevala. Nazadnje pa moram povedati, da vsekakor ne bom pozabila naše druge mame skozi ta štiri leta – gospe Damjane Plešnar, ki nas je prenašala, nad nami nikdar obupala in nas spodbujala iz dneva v dan, da smo na koncu le prišli do cilja.

Suzana in Erika, kaj bi želeli sporočiti generacijam, ki prihajajo?

Suzana: Učite se (brez tega ne gre :D), predvsem pa uživajte na 4-letnem »potovanju« na Srednji šoli Veno Pilon.

Erika: Pred vami je še celo življenje, zato se potrudite, da si ga boste naredili lepega. Pridno se učite, trudite se, da dosežete boljše rezultate kot prej, gradite svojo zakladnico znanja in predvsem ne prenašajte stvari na jutri. Kaj kmalu si boste za to zelo hvaležni. Če pa vam morda kaj spodleti, se porabite in poskusite znova. Ne pustite si, da vam neuspehi pridejo do živgeja, saj vam bo pri 70-ih

POLETNO VANDRANJE PO GRČJI

Kot se za bodoče maturante spodobi, smo se, še preden se podamo v intenzivne priprave na zrelnostni izpit, ajdovski srednješolci odpravili na zrelnostno ekskurzijo. V ritmičnih sirtakih in ob vonjavah tztzikijska smo odkrivali tako starodavne kot sodobne čare Grčije.

Naše popotovanje se je začelo sredi noči, ko sta nas na avtobusni postaji pričakala dva avtobusa, vođača in nekaj profesorjev. Ob štirih smo se že vkrcali na ladjo.

Pravijo, da je pot pomembnejša od cilja. To vsekakor drži za čas, ki smo ga preživeli na ladji. Prijateljske vezi med nami so postale še močnejše. Skupaj smo občudovali morje, se družili ob igranju kart in karokah. Čeprav smo na začetku vztrajali pri sendvičih, smo se kasneje pre-

tujini; vsi delavci šole, ki so skrbeli za prijetno vzdušje; ravnatelj (s katerimi smo se brez težav razumeli in mirno pogovorili, če smo imeli kdaj kakršne koli težave, ter skupno našli rešitev) in profesorji s katerimi smo se razumeli, pa tudi tisti, s katerimi smo si kdaj pa kdaj skočili v lase; nepozaben maturantski izlet in maturantski ples; predaja ključa in dude; in še in še bi lahko naštevala. Nazadnje pa moram povedati, da vsekakor ne bom pozabila naše druge mame skozi ta štiri leta – gospe Damjane Plešnar, ki nas je prenašala, nad nami nikdar obupala in nas spodbujala iz dneva v dan, da smo na koncu le prišli do cilja.

Suzana in Erika, kaj bi želeli sporočiti generacijam, ki prihajajo?

Suzana: Učite se (brez tega ne gre :D), predvsem pa uživajte na 4-letnem »potovanju« na Srednji šoli Veno Pilon.

Erika: Pred vami je še celo življenje, zato se potrudite, da si ga boste naredili lepega. Pridno se učite, trudite se, da dosežete boljše rezultate kot prej, gradite svojo zakladnico znanja in predvsem ne prenašajte stvari na jutri. Kaj kmalu si boste za to zelo hvaležni. Če pa vam morda kaj spodleti, se porabite in poskusite znova. Ne pustite si, da vam neuspehi pridejo do živgeja, saj vam bo pri 70-ih

letih, pa tudi že po končani maturi, malo mar za tisti test, ki ste ga slabo pisali, veselji pa boste, če se boste naslednjič še bolj potrudili in uspešno končali vse, kar si zadate.

Mitja in Erika, v štirih letih so vajino življenje nemalokrat krojili tudi profesorji. Kaj bi jim rada sporočila?

Mitja: Naj ostanejo taki, kot so, prijazni, pozorni in pripravljeni pomagati.

Erika: Profesorji, hvala za vse preneseno znanje, ves vložen trud in stalno vzpodbudo k izboljševanju na vseh področjih. Hvala, ker ste nas prenašali, ko smo rajše klepetali kot poslušali, ker se niste preveč jezili, ko smo storili napako in raje pomagali, da je ne bi več ponovili, ker ste nam povedali marsikatero zanimivo zgodbo, iz katere smo se veliko naučili, ker ste se štiri leta trudili za nas. Z vašo pomočjo je tudi generacija '97 premagala poštastno maturo in se podala novim uspehom naproti.

Mitja, zagotovo se strinjaš, da je znanje vrednota. Kako resničen je ta rek v sodobni družbi?

V sodobni družbi je ta rek po mojem mnenju vse manj resničen. Na mesto znanja družba postavlja denar, ki je v igri povsod, kamor se obrnemo. Žal je tako, pa ne bi smelo biti.

Erika Stankovič z razredničarko Matejo Ceket Odar in ravnateljem Andrejem Rutarjem

Suzana Bitežnik in Mitja Ergaver z razredničarko Damjano Plešnar in ravnateljem.

renutek pozabili, da smo prenočili v prelepem grškem mestecu Tolo. Na to nas je opomnil pogled skozi hotelsko okno, kjer se je bohotil bazen in v ozadju grško morje. Ta pogled nas je spremljal tudi ob zajtrku. Sledila je vožnja do Epidavra, kjer smo si ogledali gledališče. Očaralo nas je s svojo mogočnostjo in akustiko. Pot nas je zanesla tudi do Korintskega prekopa, od tam pa smo se sili in zadovoljni po okrepljenih giroh odpravili do Aten. Za zaključek dneva smo bili toplo sprejeti v taverno. Deležni smo bili odlične hrane in nastopov plesalcev tradicionalnih grških plesov. V prijetnem vzdušju smo se tudi sami prepustili grški glasbi, nato pa nas je čakal še zaslužen počitek v hotelu.

Naslednji dan se je pričel z ogledom Atenske akropole z mogočim Partenonom, potem pa smo se od Aten poslovili. Na poti smo prisluhnili zapletenim mitološkim zgodbam in se počasi pripeljali do mističnih Delfov, najpomembnejšega antičnega preročišča in t. i. središča sveta. Vožnje za ta dan še ni bilo konec, saj smo se od tam odpravili do Kalambake, prikupnega kraja pod mogočimi gorami, na katere smo se naslednji dan tudi povzpeli.

Odpravili smo se proti Meteori, kjer smo si ogledali samostane, ki so zgrajeni na peščenjakih. Po veliko stopnicah smo si ogledali notranjost samostana in doživeli prekrasen

razgled na pokrajino. Potem pa nazaj na avtobus. Po treh dolgih urah smo prispeli v Igoumenitso, kjer smo se vkrcali na trajekt proti otoku Krf. Po poldrugi uri plovbe smo se nastanili v hotelu in se pripravili za večerjo v glavnem mestu Krf. Po večerji smo si ogledali še finale evropskega prvenstva v nogometu, nato pa smo se odpravili v bar in se zabavali do jutranjih ur.

Naslednji dve jutri smo se prebujali na zelenem otoku in dneve preživljali ob zabavnih igrinah in ležernem polježevanju.

Po še eni nori, zabavni in nepreplanjeni noči smo se zbudili in se odpravili na kopanje v bazen. Popolnili smo se odpravili – kam? Na

plažo! Peščena plaža, kristalna voda, sonce, sošolci in super vzdušje; kaj še lahko pričakuješ na maturancu. Večerjali smo v mestu Krf in se nato odpravili na trajekt ter ob sončnem zahodu zapustili otok, na katerem smo se naučili veliko novega, se bolje spoznali ter se poveznali evropskega prvenstva v nogometu, nato pa smo se odpravili v bar in se zabavali do jutranjih ur.

Naslednji dve jutri smo se prebujali na zelenem otoku in dneve preživljali ob zabavnih igrinah in ležernem polježevanju.

Po še eni nori, zabavni in nepreplanjeni noči smo se zbudili in se odpravili na kopanje v bazen. Popolnili smo se odpravili – kam? Na

Mišli so prispevali učenci 3. a in 3. d, zbrala in povezala pa jih je Staša Benko, spremljevalna profesorica na maturantskem izletu.

